

РЕШЕНИЕ

№ 1825

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **9666** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. М., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], гражданин на С., депозирана чрез пълномощника му – адв. О. Б. срещу Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р - 18456 от 27.08.2022 г., издаден от Директора на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи (МВР).

В жалбата са релевирани доводи за неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Твърди се, че оспореният административен акт е немотивиран и е лишен от фактическа обосновааност. Изложени са аргументи за нарушение на основни права, регламентирани в Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Така е мотивирано искането за отмяна на постановения Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

Жалбоподателят не участва лично в съдебното производство. Процесуалният му представител – адв. Б. поддържа направеното искане в жалбата и мотивите, с които е обосновано. Акцент поставя върху различния обем от доказателства, събрани в настоящото съдебно производство и при предходното оспорване на административния акт, издаден от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, постановен на основание чл. 26, ал. 1 във вр чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Процесуалният представител на ответника – директора на Дирекция „Миграция“ при МВР – юриконсулт Т. е на становище, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Позовава се на обвързаната компетентност на ответника от задължителното становище на ДАНС. Претендира присъждане на юриконсултско възнаграждение. Възразява на заявеното искане в жалбата за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение на пълномощника на жалбоподателя, поради липса на доказателства за направени такива.

Софийска градска прокуратура не участва в съдебното производство със свой представител и не се ангажира със становище по жалбата.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София - град, след като обсъди събраните по делото доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

С Решение № 579 от 03.02.2022 г., постановено по адм. дело 8455/2021 г. по описа на Административен съд София – град, влязло в сила на 21.03.2022 г., е отхвърлена жалбата на Г. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място], гражданин на Република С., депозирана чрез пълномощника му – адв. О. Б. против Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в РБългария, рег. № 5364р – 14603 от 29.07.2021 г., издаден от директора на Дирекция „Миграция“ при МВР.

На 01.07.2022 г. Г. М. е депозирал ново заявление, заведено в Дирекция „Миграция“ - МВР с рег. № Г-2430 от 01.07.2022 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Заявлението отговаря на изискванията на чл. 34, ал. 1 от Правилника за приложение на ЗЧРБ (л.16 – 39 от делото). Към същото са приложени: копие от националния паспорт на чужденеца; препис от Книгата за ражданията на [населено място], в която са вписани данните на жалбоподателя Г. М. и майка му – А. М., препис от Регистъра по гражданско състояние на [населено място], в който е отразено, че Г. М. и майка му А. М. са с българска етническа принадлежност; Удостоверение, издадено на 16.06.2022 г. от Основен съд П., Република С., за липса на данни за образувани наказателни производство срещу Г. М.; заверено копие от Трудов договор № 39/21.06.2021 г., сключен на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 от КТ, удостоверяващ трудово правоотношение на жалбоподателя на длъжност „Управител“ в дружество, регистрирано по Търговския закон в РБългария – „Брабус“ ЕООД, на което е собственик на капитала, Справка, издадена от ТД на НАП – С., за актуално към 28.06.2022 г. състояние на действащите трудови договори в „Брабус“ ЕООД, в която е отразен единствено трудовият договор на жалбоподателя; нотариално заверена на 30.06.2022 г. декларация от М. И. М., ЕГН: [ЕГН] отдала възмездно жилище на жалбоподателя Г. М. – апартамент в [населено място],[жк], бл. № 15, вх. В, ет. 2, ап. 19; нотариално заверен препис на Договор за наем на недвижим имот, сключен на 28.06.2022 г. за срок от 5 години между М. И. М. – наемодател и Г. М. – наемател (л. 23 – 39 от делото). В административната преписка е приложена служебно изготвена на 01.07.2022 г. Справка от Автоматизираната информационна система „ЕРЧ“ на МВР, съдържаща данни за подалия заявления по чл. 25, ал. 1 от ЗЧРБ чужденец. В справката е отразено, че чужденецът е със статут „отказано постоянно пребиваване“. Посочени са данните на издадения му документ за самоличност в Република С., както и на влязлото в сила решение за Отказ да му бъде предоставен статут на постоянно пребиваване в Република България № 14603 от 29.07.2021 г., издаден от директора на Дирекция „Миграция“ (л. 40 от делото).

Оспореният отказ е мотивиран с наличие на данни по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, съдържащи се в информацията, предоставена на основание чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ в приложената Справка от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) № RB 202001-001-03/М-6-2506 от 01.08.2022 г., вх. № 50/02.08.2022 г. по описа на Дирекция „Миграция“ при МВР, приобщена в съдебното производство в съответствие с поставения гриф за сигурност по Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ). Информацията съдържа данни и за предоставената при предходното произнасяне на директора на Дирекция „Миграция“ по заявление на жалбоподателя със същия предмет, справка RB 202001-001-03/М-6-738/16.03.2021 г., заведена с вх. № 28/08.07.2021 г. в Дирекция „Миграция“ – МВР. Становищата и в двете справки са отрицателни и са мотивирани с наличие на оперативни данни, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ във вр. с чл. 4, ал. 1, т. 14 от ЗДАНС, че чужденецът участва в дейности, с които може да постави в опасност сигурността на РБългария. Анализирани са и представените доказателства към подаденото второ заявление. Направен е извод, че регистрираните в ТД на НАП – С. трудови договори, включително и този на жалбоподателя, са фиктивни и са сключени единствено с цел удовлетворяване изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство по искане на пълномощника на жалбоподателя бяха приобщени като писмени доказателства – копие на Разрешение за продължително пребиваване №[ЕИК], издадено на името на Г. М. на 18.04.2017 г. с изтекла валидност на 18.10.2017 г. (л. 19 от делото), Удостоверение за наличие или липса на задължения с изх. № 220202200185306 от 29.09.2022 г., издадено от ТД на НАП - [населено място], в което са отразени задължения на „Брабус“ ЕООД към фиска в размер на 7 194,44 лева, произтичащи от декларираните за периода 01.08.2022 г. - 31.08.2022 г. данъчни задължения по Закона за данъка върху доходите от трудови правоотношения, Универсален пенсионен фонд, Здравно осигуряване и ДОО; Справка, издадена от ТД на НАП, за актуалното състояние на действащи трудови договори на „Брабус“ ЕООД към 01.08.2022 г., от която е видно, че освен трудовото правоотношение на жалбоподателя Г. М., сключено на 21.06.2021 г., са регистрирани още 16 договора, сключени на 05.07.2022 г. и 2 - на 01.08.2022 г.; Годишен финансов отчет на „Брабус“ ЕООД за 2021 г.; Декларация по чл. 62а, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2007 г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър и до регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, подписана от Г. М. на 26.06.2022 г., в качеството на законен представител на „Брабус“ ЕООД; Отчет за приходите и разходите на „Брабус“ ЕООД за финансовата 2021 г. - от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г.; Счетоводен баланс на „Брабус“ ЕООД към 31.12.2021 г. (л. 49 – л. 56 от делото). Изискана и приложена към делото е информация от трети, неучастващи като страни в съдебното производство - Министерство на правосъдието, Националната следствена служба и Софийска градска прокуратура. От същата се установява, че в Унифицираната информационна система на Прокуратурата на Република България, Единната информационна система за противодействие на престъпността (ЕИСПП), Централизираната информационна система на следствените служби (ЦИССС), старият масив на Национална следствена служба и звено „Защита за класифицираната информация“ към 25.11.2022 г. няма данни за приключени и неприключени наказателни производства срещу Г. М., гражданин на Република С., ЛНЧ: [ЕГН], по които да е бил привличан към наказателна отговорност. От Централно бюро съдимост при Министерство на правосъдието на Република България е представена Справка за

съдимост № 221124005000100958 от 24.11.2022 г., в която е отразено, че гражданинът на РСърбия Г. М., [дата на раждане] в [населено място], ЛНЧ: [ЕГН] не е осъждан. Към настоящото съдебно производство са приобщени и материалите, приложени към адм. дело № 8455/2021 г. по описа на АССГ, ведно с информацията, предоставена от ДАНС при предходното произнасяне на административния орган по Заявление на жалбоподателя рег. № Г – 2254 от 22.06.2021 г. по чл. 25, ал. 1 от ЗЧРБ.

Така описаните релевантни за правния спор фактически обстоятелства не се оспорват от страните по делото.

Въз основа тях, съдът прие от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, с правен интерес от оспорването, по смисъла на чл.147, ал. 1 от АПК. Отказът е връчен лично на жалбоподателя на 03.10.2022 г. срещу подпис, а жалбата е депозирана в Административен съд – София – град на 17.10.2022 г. с вх. № 36890, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК вр. чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ (л. 6 и л.13 от делото).

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е постановен, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, от компетентен административен орган, съгласно чл. 23, ал. 11 от ЗЧРБ – Директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът счита, че Отказът е надлежно мотивиран и съдържа както правните съображения, така и фактическите основания, с които е обоснован, в съответствие с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. По ясен и недвусмислен начин административният орган е изразил волята си, като е обезпечил и възможността на засегнатото лице да се запознае с мотивите и да упражни правото си на защита, включително сезирайки съда. При издаване на Отказа не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Затова и неоснователно е възражението на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснато нарушение на изискванията на чл. 35 от АПК.

Въпреки, че към момента на подаване на заявлението жалбоподателят не е разполагал с издадено валидно разрешение за пребиваване на територията на РБългария - представеното в съдебното производство заверено копие от пълномощника на жалбоподателя е с изтекъл срок още към 18.10.2017 г. - административният орган, преценявайки всички приложени към заявлението документи, включително и основанието, на което е направено искането – българският произход на заявителя, е приел, че представеният трудов договор от 21.06.2021 г. с „Брабус“ ЕООД, регистриран пред ТД на НАП – С., удостоверява законното основание, визирано в чл. 11, ал. 5 от Правилника за приложение на Закона за чужденците в РБългария (ППЗЧРБ) и се е произнесъл по основателността на подаденото на 01.07.2022 г. Заявление, приемайки, че е депозирано в срока по чл. 34, ал. 2 от ППЗЧРБ.

От приложените доказателства се установява, че жалбоподателят е „чужденец“, по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, а с оглед на представените извлечения от Книгата за ражданията, водена в [населено място], Г. М. отговаря и на критериите, въведени в т. 6 на § 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, а именно - на „лице от български произход“, тъй като единият му възходящ – неговата майка е с български етнически

произход.

Пребиваването на чужденци – лица, които не са граждани на РБългария на територията на страната е подчинено на разрешителен режим, въведен с разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, който се прилага от службите за административен контрол. Процесът на издаване на разрешение за пребиваване включва задължително и представяне на писмено становище от ДАНС, съгласно чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ. В конкретния казус, основният спор относно правилното приложение на материалния закон е пряко свързан с характера на предоставената информация от ДАНС, на която се е позовал административният орган, за да приеме наличие на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Същевременно, според разпоредбата на чл. 26, ал. 8, изр. второ от ЗЧРБ, преценката на представените доказателства към заявлението за статут на дългосрочно пребиваване на чужденец следва да отчита: неговата възраст, здравословно състояние, семейно положение, продължителността на пребиваване в Република България, социалната интеграция, съществуващите връзки в страната, липсата на връзки с държавата по произход. Тази преценка е сходна с дължимата по чл.44, ал. 2 от ЗЧРБ и подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Затова, неоснователно се възразява от процесуалния представител на ответника, че съдът не следва да обсъжда представените от пълномощника на жалбоподателя писмени доказателства, касаещи регистрираните в ТД на НАП – С. трудови договори на служители на „Брабус“ ЕООД, включително и на жалбоподателя, финансовите резултати от дейността на дружеството и дължимите данъчни задължения към процесния период. Макар и със задължителен характер, становището на ДАНС не изключва дължимия анализ относно наличието и/или отсъствието на останалите предпоставки, включени в разпоредбата на чл. 26, ал. 8, изр. второ от ЗЧРБ.

Съдът счита, че принадлежността на жалбоподателя към българската етническа общност, което е сред основанията, предвидени в чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, за предоставяне на право на постоянно пребиваване в РБългария, е установена от неоспорените доказателства, приложени към заявлението. Останалите събрани и в хода на съдебното производство доказателствени източници обаче, не дават възможност да се направи обоснован извод за съществуването на трайни връзки и социална интеграция на жалбоподателя в РБългария.

Търговското дружество „Брабус“ ЕООД е вписано в Търговския регистър през 2016 г., а считано от м. януари 2017 г. жалбоподателят Г. М. е собственик на дружествените дялове. На 21.06.2021 г. е сключен трудовият му договор с дружеството за длъжността „управител“. Договорът е регистриран, по реда на чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда в ТД на НАП – С.. Същият е отразен като единственото трудово правоотношение в „Брабус“ ЕООД към 28.06.2022 г. в представената Справка от ТД на НАП - С. към Заявлението на жалбоподателя за предоставяне право на постоянно пребиваване на територията на РБългария (л. 35 от делото). В приложената в хода на съдебното производство актуална към 01.08.2022 г. Справка от ТД на НАП - С. (л. 52 от делото) се съдържат данни за още 18 трудови договора всички, сключени след подаване на заявлението по чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ (01.07.2022 г.) - 16 от които на 05.07.2022 г. и 2 на 01.08.2022 г. Представените пояснителни бележки относно публикуването на Годишния финансов отчет (ГФО) за 2021 г. на „Брабус“ ЕООД, подписани от управителя Г. М. (л. 53 от делото), сочат, че през 2021 г. търговското дружество е отговаряло на критериите за микропредприятие по чл. 19, ал. 2 от Закона за счетоводството, с което се обяснява съкратеният Баланс по раздели и съкратеният

Отчет за приходите и разходите (приложени към пояснителните бележки л. 55 – л. 56 от делото).

Анализът на тези доказателства не дава основание да се направи извод за наличие на релевантни към отправеното искане по чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ трайни връзки с Република България. Не се сочат данни за вида на осъществяваната търговска дейност от името на регистрирания на територията на РБългария търговец, чийто управител е жалбоподателят М. и най – вече мястото на извършване на търговската дейност. Изводи в тази насока не могат да се правят и от длъжностите, за които са сключени трудови договори със служителите в дружеството. В този аспект, съдът отчита и липсата на валидно издадено разрешение за пребиваване на жалбоподателя Г. М. на територията на РБългария след 18.10.2017 г., когато е изтекъл срока на валидност на издадено му разрешение (л. 49 от делото). Извод в този смисъл не може да се прави и въз основа на представения договор за наем доколкото не е установено, а и не се твърди жалбоподателят да е пребивавал в по-продължителни периоди на територията на страната, като в този смисъл не е отразена такава информация и в депозираното заявление по чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Императивът на чл. 142, ал. 1 от АПК предвижда, че преценката за материална законосъобразност следва да се извърши към момента на издаване на административния акт. За да постанови оспореният Отказ административният орган, позовавайки се на представената информация от ДАНС е приел наличие на основанието по чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Легалната дефиниция на понятието „национална сигурност“ е дадена с разпоредбата на чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност, към която препраща и нормата на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за ДАНС. Необходимостта предоставената информация от ДАНС да бъде защитена чрез съответния гриф за сигурност по реда на ЗЗКИ е препятствала временно възможността на жалбоподателя да се запознае с нея, непосредствено преди постановяване на оспорения Отказ. Осигуряването на тази възможност в хода на съдебното производство в достатъчна степен обезпечава ефективното упражняване на правото му на защита, поради което съдът намира за неоснователни възраженията в жалбата за нарушение на правата, регламентирани в Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

Съдът не констатира допуснато нарушение и при прилагане на материалния закон и преценката относно наличието на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Законосъобразно е становището на процесуалния представител на ответника, че изводът дали даден кандидат, желаещ да получи право на постоянно пребиваване на територията на страната с действията си може да постави в опасност сигурността на българската държава, е изключително правомощие на ДАНС, съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС. Осъществяването на ефективен съдебен контрол, по реда на чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ, не предполага проверка на използваните при изготвяне на становището по чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС във вр. чл. 22, ал. 4 във вр. ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ гласни и негласни методи и средства, включително и на предвидените в чл. 18, ал. 1 и чл. 20, ал. 1 и ал. 2 от ЗДАНС специфични способности за събиране на информация при осъществяване на оперативно - издирвателната дейност от органите на ДАНС. В приложените и към делото Справки рег. № RB202001-001-03-М-6-2506/01.08.2022 г. и рег. № RB202001-001-03-М-6-738/16.03.2021 г. е отразено, че източник на информация са оперативни данни, каквито агентите на ДАНС могат да събират

посредством специфични средства и способности, включително и чрез използване на специални разузнавателни средства, както и от информация от граждани, приели доброволното сътрудничество с органите на агенцията при изпълнение на функциите им. Изцяло в компетентността на ДАНС е да анализира и систематизира наличните данни и именно въз основа на този анализ да изготви становище за конкретно лице по отношение на защитата на националната сигурност и интересите на Република България. Съдът не разполага с процесуална възможност за целите на настоящото производство да извършва проверка относно достоверността на ползваната информация при изготвяне на становището по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ.

Фактите, изложени в цитираните справки, обосновават приложението на чл. 6 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25.11.2003 г., относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни, за отказ да бъде предоставено право на постоянно пребиваване, поради преобладаващия интерес и съображенията относно защитата на националната сигурност на Република България. В този аспект, събраните доказателства в съдебното производство, установяващи липса на водени наказателни производства спрямо жалбоподателя, както и липса на данни за предходни осъждания за престъпления, не могат да оборят становището, представено по реда на чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС, което е със задължителен характер и за дирекция „Миграция“ при МВР, съгласно чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ. Посочената императивна разпоредба не дава възможност на административния орган, издал оспорения административен акт, да извършва преценка относно обосноваването на това становище. Действайки при условията на обвързана компетентност той е задължен да се съобрази с него и да издаде административен акт от вида на оспорения в настоящото производство - Отказ да бъде предоставено право на постоянно пребиваване на чужденец. Затова, и според състава на съда, наличието на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ по отношение на сръбския гражданин Г. М., на което се е позовал административният орган, е обосновано и съответства на изискванията на чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ, а и на задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВКС.

Изложеното мотивира съда да приеме, че жалбата е неоснователна. Оспореният административен акт е законосъобразно издаден - от компетентен орган, при спазване на административно - производствените правила и правилно прилагане на материалния закон.

При този изход на спора и направеното своевременно искане от процесуалния представител на ответника, съдът счита, че на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 37 от Закон за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ, в размер на 100 /сто /лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК във вр. чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ, Административен съд - София град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. М., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., депозирана чрез пълномощника му – адв. О. Б. срещу Отказ за предоставяне право на

постоянно пребиваване в Република България рег. № 5364р – 18456 от 27.08.2022 г. издаден от Директора на Дирекция „Миграция“ при МВР.

ОСЪЖДА Г. М., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., да заплати на Дирекция „Миграция“ при МВР, разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните чрез Административен съд – София-град.

СЪДИЯ: